

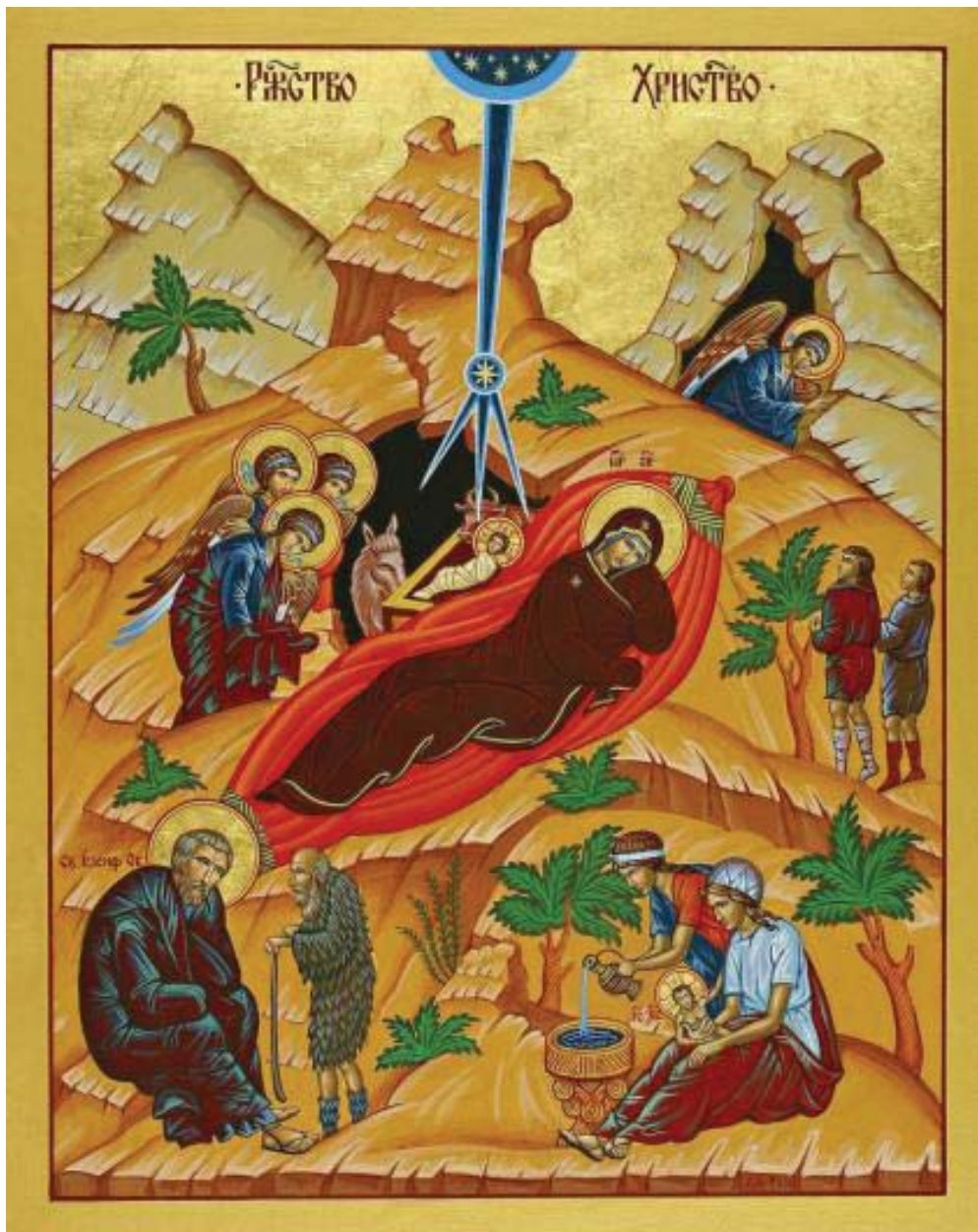

Arhiepiscopia Ortodoxă Română din cele două Americi

Biserica Sf. Părinți Ioachim și Ana

CUVÂNT DE SUFLET

Buletinul Parohial al Bisericii Ortodoxe Române din Seattle, WA

Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii Lumina cunoștinței; că întru dânsa cei ce slujeau stelelor, de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui dreptatii, și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus, Doamne, slavă Ție.

NAȘTEREA DOMNULUI IISUS HRISTOS

CUPRINS

05

12

Echipa de redacție

Președinte
Pr. Daniel Ene

Editor
Alexandru M Popovici

Grafică
Alexandru M Popovici

Redactor
Pr. Daniel Ene

Colaboratori
Pr. Paul Porcescu

Biserica Sfinții Părinți Ioachim și Ana

4202 34th Ave W Seattle WA 98199
206-675-9100
www.saintana.org

03 PROGRAM LITURGIC

04 IMNOGRAFIE / TROPA-
RE și CONDACE

05 ANUNȚURI

07 SFÂNTUL NICOLAE

10 SF. FILOTEIA DE LA CURTEA DE
ARGEȘ

13 CUV. GHEORGHE DE LA MĂ-
NĂSTIREA CERNICA

16 ORTHODOX TEACHINGS IN
THE XXth CENTURY

19 NAȘTEREA DOMNULUI NOS-
TRU IISUS HRISTOS

"Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică."

Programul Liturgic

DECEMBRIE 2015

TROPARE și CONDACE

Troparul Sfinților Părinți Ioachim și Ana

Pomenirea dreptilor Tăi, Doamne, prăznuind, pentru dânșii, rugămu-ne Ție, mântuiește sufletele noastre.

Condacul Sfințilot Părinți Ioachim și Ana

Însoțirii celei de Dumnezeu alese, dumnezeieștilor părinți Ioachim și Ana, ca celor ce ați născut pe Maica Vieții noastre, binecuvântată de Dumnezeu Născătoarea și Pururea Fecioara Maria, cântări de laudă aducem vouă noi, rugătorii voștri; iar voi, ca cei ce aveți îndrăzneală către Dumnezeu, păziți-ne cu rugăciunile voastre de toate primejdiile pe noi, cei ce cântăm: bucurați-vă, părinți de trei ori fericiți!

Rugăciune către Sfinții Părinți Ioachim și Ana

Dumnezeieștilor părinți Ioachim și Ana, cei ce ați născut pe Maica Vieții noastre, binecuvântată de Dumnezeu Născătoarea și Pururea Fecioară Maria, cântări de laudă aducem vouă noi, rugătorii voștri, iar voi ca cei ce aveți îndrăzneală către Dumnezeu, păziți-ne cu rugăciunile voastre de toate primejdiile pe noi, cei ce cântăm: Bucurați-vă, părinți de trei ori fericiți!

Troparul Sfântului Ioan Maximovici

Slăvit urmaș al Apostolilor lui Hristos, trimis ai fost ca să ne izbăvești pre noi, cei slabi în credință și cu inima răcită. Cu harul și nevoințele pustnicilor din vechime înveșmîntîndu-te, întru aceasta de la Dumnezeu tainele cele cerești ai primit. O, preabunule ocrotitor al orfanilor,

care ai dat o nădejde acestei lumi decăzute! O, luminătorule al lui Hristos, în zorii înfricoșătoarei Judecăți aprins! Roagă-te pentru noi, Sfinte Ierarhe și Părinte Ioane, ca să se aprindă și inimile noastre de flacăra iubirii mîntuitoare pentru Hristos și să se mîntuiască sufletele noastre în vremurile de apoi.

Condacul Sfântului Ioan Maximovici

Alesule facator de minuni si slujitorule credincios al lui Hristos, care lumii intregi reversi mirul cel de mult pret al inspiratiei duhovnicesti si multimea minunilor tale. Noi cu dragoste te laudam si ti cantam tie acestea: Bucura-te, sfinte ierarhe Ioane, facatorule de minuni al vremurilor din urma

Troparul Nașterii Domnului și Mântuitorului Iisus Hristos

Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeuul nostru, răsărit-a lumii Lumina cunoștinței; că întru dânsa cei ce slujeau stelelor, de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui dreptății, și să Te cunoască pe Tine, Răsaritul cel de sus, Doamne, slavă Ție.

Troparul Sfântului Mare Ierarh Nicolae, Arhiepiscopul Mirelor Lichiei și făcătorul de Minuni

Îndreptător credinței și chip blândeților, învățător înfrânării te-ai arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte Ierarhe Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu să mîntuiască sufletele noastre.

Sts Joachim and Anna

Romanian Orthodox Church

4202 34 Ave W Seattle 98199

REVELION 2016

Într-o ambianță plăcută de muzică, dans și voie bună,
veți putea petrece Anul Nou
alături de cei apropiați dumneavoastră.
Meniul va fi alcătuit din
delicioase preparate culinare românești.

Prețul Biletelor:

Peste 18 ani: \$75/pers

Între 7 și 18 ani: \$25/pers

Sub 7 ani: gratuit

*Deoarece locurile sunt limitate vă recomandăm rezervarea biletelor
din timp la pangarul bisericii, sau la:*

st.joachim.and.anna.church@gmail.com

sau (206) 765 9100

Sts Joachim and Anna

Romanian Orthodox Church

4202 34 Ave W Seattle 98199

ROMANIAN CHRISTMAS BAZAAR

free
entry

surround yourself with
Romanian Traditional Food, Christmas Carols and Culture.

Homemade Romanian Delicacies
(cozonaci, prăjituri Carpați, Dobos, fursecuri, plăcinte, etc),
Knitted Items, Organic Soaps, Books, Icons
— and much more
await you at this event.

SUNDAY 20th DECEMBER
between 1 pm -6 pm

For additional information or preorder, please contact:
st.joachim.and.anna.church@gmail.com or (206) 755 9100.

Sfântul Ierarh Nicolae - documente despre viața

Nicolae Preda

Sfântul Ierarh Nicolae este, probabil, cel mai cunoscut și mai iubit sfânt al Bisericii noastre, și nu numai. Popularitatea de care el se bucură se datorează în primul rând generozității sale față de cei săraci și nevoiași. El este ocrotitorul prin excelență al marinarilor, pescarilor, farmaciștilor, parfumierilor, dogarilor, copiilor, fetelor care urmează să se căsătorească, școlarilor, avocaților și al celor care suferă nedreptăți la judecată. Tot el este protectorul celor care fac comerț pe mare, motiv pentru care, de exemplu, chipul său a fost așezat pe stema Camerei de Comerț din Bari.

Redactarea unei „Vieți“ a Sfântului Ierarh Nicolae, în sensul pe care astăzi îl are cuvântul biografie, este aproape imposibilă. Acest lucru este cauzat în primul rând de faptul că

unica „Viață“ a Sfântului, alcătuită în secolul al IV-lea sau al V-lea, și despre care amintește preotul Eustratie din Constantinopol (cca 580), s-a pierdut. Din această operă s-au salvat doar două relatări: prima, în care se amintește de eliberarea miraculoasă a trei locuitori nevinovați din Mira, iar a doua, în care se vorbește despre eliberarea a trei comandanți din armata lui Constantin, condamnați la moarte pe nedrept. Aceste două relatări vor constitui ceea ce istoricii au numit „Praxis de stratelatis“.

Participarea Sfântului Ierarh Nicolae la primul Sinod Ecumenic de la Niceea din anul 325, menționată de Teodor Anagnostul (anagnost - citeț - în Biserica „Sfânta Sofia“ de la Constantinopol), autor al „Istoriei Tripartite“, pare a fi singurul indiciu sigur privind istoricitatea Sfântului Ierarh Nicolae, de vreme ce documentele de care Teodor Anagnostul s-a folosit proveneau ori direct de la acest sinod, ori de la persoane care participaseră la el. Mare parte dintre informațiile referitoare la viața Sfântului Ierarh Nicolae provin însă din texte separate, ca de exemplu: Encomionul (Cuvântare de laudă) Sfântului Andrei Criteanul († 740), redactat spre sfârșitul sec. al VII-lea, în care este menționată încercarea Sfântului Ierarh Nicolae de a-l convinge pe Teognid (episcop în Niceea la 325, simpatizant al arienilor) să treacă de partea ortodocșilor. O altă sursă importantă o reprezintă o biografie a Sfântului, scrisă de un anume Mihail Arhimandritul (sec. al VIII-lea sau al IX-lea), în care sunt amintite mai multe episoade din viața sa, ca

de exemplu: întâmplarea cu cele trei fete care urmau să se căsătorească, alegerea sa ca episcop în Mira, deși era numai un laic, ajutorul dat celor din Mira pe timpul foametei (este vorba, probabil, de foametea din perioada 311-313 sau 333-334) și distrugerea templului zeiței Diana. Din păcate, aceste relatări provin dintr-o tradiție orală din Mira, consemnată de arhimandritul Mihail abia după 400 de ani.

În concluzie, „Viața“ Sfântului Ierarh Nicolae nu este decât o înlănțuire de episoade importante din viața sa, care scot în evidență în chip magistral personalitatea lui.

Mutarea sfintelor moaște de la Mira Lichiei la Bari

Mutarea sfintelor moaște de la Mira la Bari, în anul 1087, reprezintă în viziunea istoricilor momentul crucial al dezvoltării cultului Sfântului Ierarh Nicolae în lume. Totuși, aducerea sfintelor moaște la Bari nu este, după cum s-a crezut și se crede astăzi, un fapt care urmărea, mai întâi de toate, răspândirea cultului Sfântului Nicolae în Occident, în condițiile în care cei 62 de marinari din Bari le-au luat din Mira tocmai pentru a ridica prestigiul religios și comercial al orașului lor, dat fiind faptul că Sfântul Nicolae era unul dintre sfinții care se bucurau de cea mai mare cinste în Occident în secolul al XI-lea. Cu toate acestea, aducerea sfintelor moaște la Bari (fapt care s-a răspândit ca vântul) va influența foarte mult răspândirea cultului Sfântului Ierarh Nicolae în Occident. Evenimentul din 9 mai 1087 (ziua în care au sosit sfintele moaște la Bari), menționat de toate cronicile și analele timpului, va fi consemnat în mod detaliat de către Nichifor din Bari și de diaconul Ioan (între 1087-1088), iar în următorii zece ani vor mai apărea alte două redactări: una în fran-

ceză și una în rusă. Potrivit relatărilor timpului, sfintele moaște au fost așezate acolo unde s-a oprit carul cu boi care le transporta.

25 de biserici cu hramul Sfântului Nicolae, în Constantinopolul veacului al IV-lea

Cinstirea Sfântului Ierarh Nicolae își are originea în Asia Mică, începând cu secolul al VI-lea. Documentele vremii menționează faptul că, la Constantinopol, în această perioadă existau deja 25 de biserici închinat lui. Tot în această perioadă sunt consemnate pelerinaje la mormântul Sfântului, care se afla în afara orașului Mira Lichiei. Cinstirea de care se va bucura Sfântul Ierarh Nicolae se va datora în primul rând numeroaselor scrieri redactate în limba greacă și latină și dedicate acestuia, ca de exemplu Encomioanele (Cântări de laudă): Encomionul Sfântului Nicolae, atribuit lui Proclu (sau Pseudo-Proclu), patriarhul Constantinopolului († 446), datat între secolele V și VII, și care conține referințe din „Praxis de stratelatis“; Encomionul Sfântului Andrei Criteanul († 740); Encomionul Sfântului Metodie, patriarhul Constantinopolului († 847), consemnat în codicele Vaticano Greco 824; Encomionul lui George Hartofilax (sec. al XIII-lea); Encomionul lui Nichita din Paflagonia; Encomionul împăratului Leon al VI-lea cel Înțelept († 912) și Encomionul lui Neofit.

Printre scrierile care au ajutat la răspândirea cultului Sfântului Ierarh Nicolae în lumea creștină, se numără și: „Praxis de tributo“, „Praxis de stratelatis“, Sinaxarul constantinopolitan, dar și textele liturgice. Despre Sfântul Ierarh Nicolae fac referiri și numeroși autori, precum: Eustratie din Constantinopol (cca 580); Procopie din Cezareea († cca 565); Sfântul Teodor Studitul († 826); Metodie din Siracusa și Sfântul Iosif Imnograful

(† 886). Cele mai importante texte rămân însă Viețile Sfântului Ierarh Nicolae, ca de exemplu: „Vita Nicolai Sionitae“ (datată în sec. al VI-lea); o „Viață“ a Sfântului Nicolae redactată de Mihail Arhimandritul (sec. al VIII-lea sau al IX-lea) și „Viața Sfântului Nicolae“, alcătuită de diaconul Ioan din Napoli (cca 890). Cinstirea Sfântului Ierarh Nicolae se va extinde din Imperiul Bizantin (de la Constantinopol și din Grecia) atât în lumea slavă (începând cu Bulgaria, așa cum precizează Sfântul Clement de Ohrida), cât și în Occident (începând de la Roma și Italia Meridională).

În America (la New York), cultul Sfântului Ierarh Nicolae se va răspândi odată cu venirea coloniștilor olandezi; de altfel, Sfântul Ierarh Nicolae este ocrotitorul orașului Amsterdam, cunoscut sub numele de „Sinterklass“.

Anul morții ierarhului din Mira Lichiei

Până în secolul al X-lea, data morții Sfântului Ierarh Nicolae nu a interesat pe nimeni. Acest lucru s-a datorat, pe de o parte, lipsei datelor precise privind anul morții Sfântului, dar și faptului că hagiografii au fost mai puțin preocupați de redarea exactă a unor evenimente din viața Sfântului. Aceștia au căutat, mai întâi de toate, să se adreseze inimii și apoi minții. Primul dintre cei care vor propune

o dată a morții Sfântului Ierarh Nicolae este Ioan Diaconul (cca 880), care va redacta și o Viață a Sfântului. În general, ca dată a morții Sfântului Nicolae a fost recunoscută ziua de 6 decembrie 334, ca urmare a faptului că această dată a morții Sfântului este indicată de cea mai răspândită lucrare a Evului Mediu, și anume „Legenda Aurea“ („Legenda Sanctorum“) a lui Jacoppo da Voragine († 1298). Iată și alte câteva indicații privind data morții Sfântului Ierarh Nicolae: († 312) - Nichifor din Bari, care menționează mutarea moaștelor (1087) după 775 de ani de la moartea Sfântului); († 325) - Ioan Arhidiaconul (Diaconul), care spune că ar fi murit la scurtă vreme după Sinodul I Ecumenic de la Niceea (325); († 333) - „Konungsannall“ (Analele islandeze); († 334) - „Vita Nicolai Sionite“ indică ca an al morții pe cel de-al XXVIII-lea al domniei Sfântului Constantin cel Mare; († 341) - Michel Le Quien (1661-1733), care menționează mutarea moaștelor (1087) după 746 de ani de la moartea Sfântului; († 342) - Sigeberto Gemblacense menționează mutarea moaștelor (1087) după 745 de ani de la moartea Sfântului; († 343) - „Legenda Aurea“; († 345) - „Analele din Vendôme“; († 351) - Giacomo Filippo din Bergamo (sec. al XVI-lea); († 365) - Goffredo din Bussero (aprox. sec. al XIII-lea), care indică ca an al morții Sfântului Nicolae pe cel de-al X-lea al păstoririi Sfântului Ambrozie al Milanului. Moaștele Sfintei

Taina Sfintei Mucenice Filoteia de la Curtea de Argeș

Mădălina Mihăilă

Moaștele Sfintei Filoteia au fost aduse la Curtea de Argeș în vremea domniei lui Radu (Negru) Vodă. Cu privire la viața ei există o taină, deoarece sunt niște nepotriviri în consemnările despre biografia acestei sfinte care a devenit și ocrotitoarea românilor.

Ctitoria „Sfântul Nicolae Domnesc” (Argeș II), ce și-a păstrat funcția de primă biserică a țării începând cu 1359, cândia fiind prima mitropolie a Țării Românești, observăm că dimensiunile sale depășesc necesitățile unei capele și sunt mult mai adaptate ceremoniilor și slujbelor ce implicau participarea unui cler numeros, pe care îl presupune o reședință sau un scaun mitropolitan, mutat în 1517 la Târgoviște și în 1668 la București. După mai puțin de o jumătate de veac de la întemeiere, în timpul domnitorului Radu (Negru) Vodă (1377-1383) sunt aduse cu mare cinste și așezate aici moaștele Sfintei Mucenițe Filofteia, ca niște daruri de preț, potrivit unui Cuvânt de laudă ce însemnează viața acestei protectoare a țaratului bulgar.

Patriarhul Eftimie, mitropolitul Ioasaf și arhidiaconul Paul de Alep

Există însă o taină asupra acestui subiect, din cauza unor nelămuriri sau lipsei de legătură între datele cuprinse în viața Sfintei Filofteia, scrisă de patriarhul Eftimie de Târnovo și cea a mitropolitului Ioasaf de Vidin, pe de o parte, și tradiția orală de la noi, consemnată în 1656, de arhidiaconul Paul de Alep, însoțitorul patriarhului

Macarie al Antiohiei, în călătoriile acestuia prin Țările Române, Ucraina și Rusia, pe de altă parte, între acestea și viața descrisă de mitropolitul grec Neofit, în anul 1746. Potrivit Sfântului Patriarh Eftimie, care însemnează viața acestei protectoare a țaratului bulgar, prăznuită în toată Biserica Ortodoxă pe data de 7 decembrie, dar mai cu seamă în România, Bulgaria și Serbia, moaștele au fost aduse tocmai din Vidinul cucerit de turci, după ce o vreme au stat în marea biserică din Târnovo. Legat de strămutarea moaștelor Sfintei Filofteia, ca și cele ale Sfintei Parascheva din Epivat de la Târnovo la Vidin,

avem un cuvânt de laudă rostit la 28 mai 1395, zi în care Sfânta Filofteia este serbată pentru prima dată ca ocrotitoare a cetății Dii (Vidin), de către mitropolitul Ioasaf, înscăunat,

după cum se pare, de însuși patriarhul Eftimie. Acest fapt este confirmat în 1479 de o copie a manuscrisului, cuprinsă într-un Panegeric al Mănăstirii Râla. Titlul complet este „Cuvânt de laudă și parte din minunile și viața preacuvioasei și întreit-fericitei maicii noastre Filofteia” și, pe lângă datele hagiografice, sunt relatate împrejurările istorice și sosirea mitropolitului de Vidin la Târnovo, episodul cererii sfințelor moaște și cel al strămutării lor. La puțină vreme, așa cum am spus, în 1396, are loc și căderea cetății Vidin, moment în care urmele mitropolitului Ioasaf se pierd. Unii istorici sunt de părere că a trecut Dunărea în Țara Românească, luând cu sine și moaștele Sfintei Filofteia, ce vor fi întâmpinate, probabil, de Mircea cel Bătrân, alături de Mitropolitul Atanasie al Severinului, și așezate în Biserica Domnească de la Curtea de Argeș. Primele mărturii sigure despre prezența moaștelor la Curtea de Argeș datează, însă, abia din a doua jumătate a secolului al XVII-lea și aparțin lui Paul de Alep, în textele slave nefiind consemnată deloc sub forma în care o avem azi și

nici în scrierile românești.

Copila sfântă a ales să treacă Dunărea la noi

În varianta tradițională, din viața Sfintei Filofteia, cuprinsă în volumul „Viațile Sfinților” pe luna decembrie, aflăm că, nici după multe rugăciuni și nici la porunca arhiepiscopului și arhierilor veniți să ridice trupul unei copile martirizate de tatăl ei, n-au reușit creștinii să-l mute și nici măcar să miște, voind Dumnezeu să preamărească pe robii Săi. Înțelegând că nu este rânduit a merge în cetatea sa, au început a pomeni către sfânta numele multor locuri, pornind de la Constantinopol și până la ținuturile aflate dincolo de Dunăre. Au pomenit multe târguri și mănăstiri de prin munți și nu s-a clintit până ce, în treacăt și fără nădejde, au zis de Biserica Domnească despre care vorbim, și îndată s-a făcut mai ușoară decât greutatea firească a unui om. Astfel, a fost înștiințat prin scrisoare Radu (Negru) Vodă că bunăvoirea sfintei este de a locui pe pământ românesc și au întâmpinat-o cu făclii aprin-

se, cu tămâie și cântări de psalmi și doxologii, înfrumusețând reședința cu acest chip făcător de minuni, venit să lumineze și să îndrepteze credința unui neam. Prezența moaștelor a determinat mai ales după transferul în biserica lui Neagoe Basarab (1512-1521) în prima parte a secolului al XVII-lea, nu doar un anume prestigiu, ce depășea hotarele, așa cum se întâmpla la reședința voievodală din Suceava, unde erau aduse, în 1402, de la Moncastro (Cetatea-Albă) la Sfântul Gheorghe - Mirăuți, relicvele Sfântului Ioan cel Nou, ci și dezvoltarea unui întreg cult și a unei bogate iconografii ce se poate citi în pronosul Bisericii domnești „Sfântul Nicolae”. Iată cum cinstirea sfinților, cu implicațiile sale pe plan cultural, literar și artistic, devine, în Evul Mediu oriental și occidental, un mod cu totul deosebit de a sublinia autorita-

tea instituțiilor eclesiastice.

Studiile recente ale unor cercetători preocupați de acest subiect (D.R. Mazilu, Paul Cernovodeanu, pr. acad. Mircea Păcurariu) se pun în acord asupra faptului că moaștele Sfintei

Filoftea au venit din Vidin în Țara Românească după un anume timp, și nu direct din locul în care a fost martirizată de părintele ei, considerând adevărată varianta scrisă de Sfântul Patriarh Eftimie.

Biserica „Sfântul Nicolae-Domnesc”, o comoară arhitecturală

Moaștele Sfintei Mucenițe Filoftea se află în capela sau paraclisul Mănăstirii Curtea de Argeș, lângă biserica episcopală ridicată cu mari sacrificii de Neagoe Basarab și Doamna Despina, prin Meșterul Manole, ajutat de „nouă meșteri mari, calfe și zidari”, potrivit legendei populare culese de Vasile Alecsandri și inscripțiilor păstrate în biserică. Lucrările și pictura au fost finalizate abia în 1526, de voievodul Radu de la Afumați (1522-1529), din punct de vedere constructiv aparținând stilului bizantin, în timp ce, la exterior, elementele decorative sunt de influență armeană, persană, georgiană și arabă, într-o perfectă armonie și echilibru date între anii 1875 și 1885 de restaurările conduse de arhitectul francez Andre Lecomte de Nouy.

În urma cercetărilor arheologice întreprinse în 1969 la Argeș, în interiorul Bisericii „Sfântul Nicolae - Domnesc” din secolul al XIV-lea, s-au aflat vestigiile unui lăcaș din secolul al XIII-lea, numit Argeș I, cu trăsături evidente legate de monumentele bulgare din jurul anului 1300. Temeliile păstrate sub pavajul naosului prezintă pe alocuri părți de ziduri cu înălțimi și grosimi variabile, dispuse pe un plan tipic „în cruce greacă”, cu altar poligonal în trei laturi la exterior, posibil circular în interior, cu un pronaos ce prelungește laturile naosului, având, pe cât se poate deduce din forma planului, un sistem de acoperire în semicalotă la altar, bolți semicilindrice în naos și boltă semicilindrică transversală în pronaos, iar în partea centrală a edificiului, o turlă sau cupolă.

Cuviosul Gheorghe - starețul Sfântul de la Mănăstirea Cernica

www.ziarullumina.ro

Tineri, vârstnici, credincioși sau teologi, toți care locuiesc în Capitală sau care au trecut în pelerinaj pe la locurile sfinte de aici cunosc, au văzut și poartă în suflet vatra de rugăciune și cultură monahală de la Cernica, din apropierea Bucureștiului. Între zidurile acestei mănăstiri au trăit de-a lungul veacurilor mulți oameni sfinți, de la simpli călugări, la episcopi și mitropoliți. Renașterea duhovnicească și chiar cea materială a lăcașului sunt strâns legate de numele și activitatea starețului Gheorghe, care l-a păstorit între anii 1781-1806.

Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica, prăznuit de Biserica Ortodoxă Română în data de 3 decembrie, s-a născut într-o familie de binecredincioși ardeleni din Siliștea Sibiului, în anul 1730.

La 19 ani a plecat în Țara Românească, pentru a urma calea monahismului

Din tinerețe a arătat că iubește viața călugărească și și-a dorit foarte mult să se facă monah. Prigoana împotriva Ortodoxiei românești, care a avut loc în Transilvania în secolul al XVIII-lea, l-a împiedicat să rămână într-una din comunitățile monahale din acea zonă, mai ales pentru faptul că în acele timpuri așezămintele monahale erau desființate sau transformate pentru alte tipuri de activități. Astfel, a plecat în Țara Românească, la vârsta de 19 ani și a ajuns la București, unde a făcut ascultare de mitropolitul grec Roșca.

Despre această perioadă din viața viitorului stareț de la Cernica, bi-

ograful său ieromonahul Protasie scria: „Sfinția sa, încă de tânăr, fiind mirean, multă dorință având ca să meargă la Sfântul Munte și după înțâmplare a venit din Țarigrad (Constantinopol) un mitropolit anume Roșca, grec, avându-și treburile sale aici în București și isprăvind iarăși să se întoarcă în Tarigrad. Și părintele stareț, după râvna ce avea, tot cerca prin București că doar va găsi pe cineva ca să meargă prin Țarigrad, și găsind pe acest mitropolit, Roșca, s-a dat la Preasfinția Sa sub ascultare, și în puțină vreme isprăvindu-și sfinția sa treburile au plecat la Țarigrad“.

Ucenic al Cuviosului Paisie Velicovschi

Împreună cu părintele său de suflet, mitropolitul Roșca, a plecat mai târziu, în anul 1750, la Constantinopol, iar mai apoi a ajuns la Mănăstirea Vaptoped, în Muntele Athos, unde a primit de la acesta rasa monahală și a fost hirotonit diacon. După moartea mitropolitului Roșca, tânărul monah Gheorghe a devenit ucenic al starețului Paisie Velicovschi, la Schitul athonit „Sfântul Ilie“. În anul 1752 a fost călugărit de însuși Cuviosul Paisie, iar ceva mai târziu, în 1754 a fost hirotonit preot. Fiind ucenic apropiat al lui Paisie, a plecat împreună cu acesta și cu ceilalți 64 de ucenici ai lui în Moldova, la Mănăstirea Dragomirna, unde s-a nevoit doisprezece ani ca ieromonah.

Ocupația austriacă instaurată, în 1775, în Bucovina, a constrâns foarte mult viața monahicească. Astfel, 200 de călugări de la Dragomirna, printre care și monahul Gheorghe, s-au mutat alături de povățuitorul lor duhovnicesc la Mănăstirea Secu. Starețul

Paisie a primit patru ani mai târziu, în 1779, sub conducere administrativă și duhovnicească, și mănăstirea Neamț. El a venit aici însoțit de ucenicul său, Gheorghe, care a petrecut și în marea lavră nemțeană, care era formată pe atunci de vreo 700 de monahi, aproximativ doi ani.

103 ucenici, adunați în 5 ani

Dorul după locurile athonite, unde a primit viața monahală, l-au determinat pe Gheorghe să ia binecuvântare de la părintele său duhovnicesc și să plece în călătorie spre Sfântul Munte Athos.

Când a ajuns însă la București, mitropolitul Grigorie al II-lea, împreună cu un vechi prieten al călugărului Gheorghe, ieromonahul Macarie, l-au convins și l-au oprit pe acesta în Țara Românească, și prin multe insistențe l-au determinat să accepte să devină ocârmuitor al Schitului Cernica, pentru a revigora viața de aici, din pricina faptului că acest loc mănăstiresc se afla în totală părăsire de peste trei decenii.

„Văzându-i Preasfinția Sa chipul cel cu dar împodobit și vorbele cele dulci și cu blândețe, care trăgeau ca un magnet spre inimile multora, și cu gândul cunoscându-l că este vas ales de Dumnezeu, și că printr-însul multe suflete va aduce la mântuire, i-a zis ca să rămână aici, într-această țară, și orice mănăstire îi va plăcea cu îndemânare a face obște cu adunare de părinți cuvioși, după cum a făcut și Cuviosul Paisie la Moldova, să-i dea. Iar starețul Gheorghe s-a apărut cu totul nevrednic numindu-se pe sineși a se apuca de un lucru mare ca acesta, și mult silindu-l Preasfinția Sa și văzând că nu pleacă, i-a hotărât că nici la Sfântul Munte nu-l lasă să se ducă. Iar părintele Gheorghe văzându-se strâmtorat întru această hotărâre a Mitropolitului, foarte tare s-a mâhnit, și și-a cerut voie de două trei zile ca să se socotească (...). Și mergând la părintele mitropolit a cerut să-i dea Schitul Cernica, că într-altă mănăstire nu se împacă. Iar Preasfinția Sa, auzind că nu cere vreo mănăstire bogată, ci Cernica, știind-o săracă și pustie din vremi trecut, l-a curpins o mare mirare, însă i l-a făgăduit, văzându-i cererea cu atâta pofță”, mărturisește tot biograful său, ieromonahul Protasie. Jertfa și viața sa au făcut ca în doar cinci ani petrecuți la Cernica să adune în jurul său o obște formată din 103 ucenici. S-a îmbolnăvit foarte rău în anul 1875 și pentru că nu a mai crezut că va scăpa cu viață a întocmit un testament pentru obștea sa care a rămas și peste veacuri, un excepțional document cu însemnătate istorică și duhovnicească. Dumnezeu l-a scos din acea boală grea și a mai trăit apoi încă 22 de ani.

În rândul sfinților, din 2005

Mitropolitul Filaret al II-lea, văzându-i realizările duhovnicești dar și administrative de la Cernica, i-a încredințat starețului Gheorghe și Mănăstirea Căldărușani. Acesta le-a con-

dus pe amândouă, din aprilie 1794, și până la moartea sa, în decembrie 1806. A locuit în fiecare pe rând și a așezat egumeni care să le poarte atent de grijă. În ambele mănăstiri a rânduit viață monahală după tradiția athonito-paisiană.

S-a mutat la Domnul la 3 decembrie 1806. A fost înmormântat la Mănăstirea Cernica, în fața bisericii Sfântului Lazăr, zidită de el în 1804.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat în sesiunea de lucru din 20-21 octombrie 2005 propunerile Sinodului mitropolitan al Mitropoliei Munteniei și Dobrogei cu privire la canonizarea Mitropolitului Grigorie Dascălu al Țării Românești, cu ziua de sărbătorire la 22 iunie, și a Cuviosului Stareț Gheorghe, arhimandritul de la Cernica și Căldărușani, sărbătorit la 3 decembrie. Proclamarea canonizării s-a săvârșit în ziua prăznuirii sale, la 3 decembrie, în anul 2005, la Liturghia oficiată la Mănăstirea Cernica de către vrednicul de pomenire Teoctist, patriarhul României, împreună cu un ales sobor de preoți și diaconi. Moaștele Cuviosului stareț Gheorghe s-au păstrat la mănăstirea Cernica și sunt astăzi așezate în biserica cea mare a mănăstirii, spre închinarea credincioșilor.

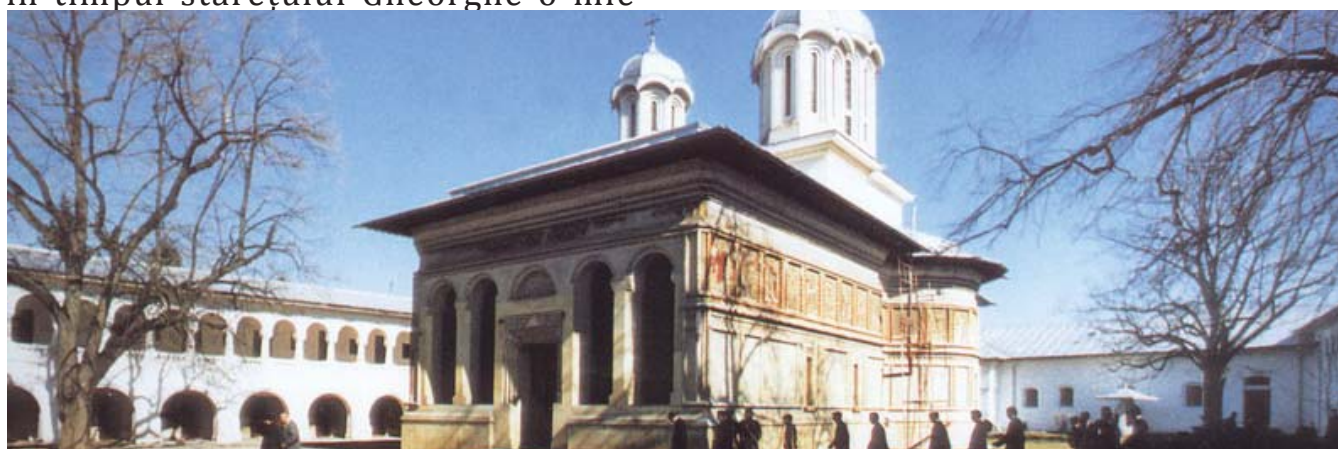
Cuviosul Gheorghe, predecesorul Sfântului Calinic

La Cernica s-au copiat și s-au tradus în timpul starețului Gheorghe o mie

de manuscrise. Opera cărturărească de aici a stârnit admirația lui Nicolae Iorga, care a recuperat în 1902 aproximativ două sute de manuscrise, aflate în acest așezământ monahal.

Această veche vatră de cultură și rugăciune este ctitorie a vornicului Cernica Știrbei, de unde îi vine și numele. Este atestată documentar, la 1608, prin hrisovul domnesc al lui Radu Vodă Șerban. În acel an, vornicul Cernica reface un vechi schit căruiua îi dă numele său, îl înzestreaază cu pământuri, păduri și sate, spre veșnica pomenire a numelui și a neamului său. Anul 1781, când arhimandritul Gheorghe a devenit stareț, este considerat al doilea moment istoric important al acestui locaș, pentru că el a refăcut obștea de monahi ce se risipise datorită războaielor și ciumei. În acest răstimp, s-a ridicat din ruină biserica și tot ce înseamnă moștenire materială. Pe ruinele vechii biserici este ridicată la 1815 Biserica Sfântul Nicolae din Ostrov, biserică a cărei pictură interioară a fost realizată de zugravul Fotache, unul din ultimii meșteri ai picturii medievale.

Mănăstirea Cernica a avut ca stareț între anii 1818-1850 pe cea mai luminoasă și reprezentativă personalitate bisericească a timpului, Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica. Ctitor de mănăstiri și biserici, de spitale, școli și case pentru copiii orfani, el este ctitorul celor mai importante clădiri ale Mănăstirii Cernica.

The Presentation of the Orthodox Teachings of Fr. John Meyendorff and Fr. Michael Pomazansky

Alexandru M Popovici

The 20th century represented a development period for the Orthodox Church and it has brought changes on many levels. The Church had to confront the new realities brought by the secular society, to evangelize and to promote its teachings among the people. This period was a flourishing one for the study of Dogmatic Theology. Theologians like Fr. John Meyendorff, Fr. Michael Pomazansky, Fr. Dumitru Stăniloae, Prof. Georges Florovsky and Vladimir Lossky dealt with the presentation and interpretation of the Dogmatic truths kept and taught by the Orthodox Church. Their works came to satisfy one of the most important needs of the Orthodox Church: the presentation of its teachings in a synthetic manner, in order to make them more accessible to the people.

Reading some of the works of those theologians mentioned above, one will notice that although they all included in their presentations the main chapters, or theological themes of the Dogmatic Theology, the manner in which they analyzed and approached these chapters/themes can be very different from a case to another. The best way to underline this is to compare the works of Fr. John Meyendorff and Fr. Michael Pomazansky.

The Orthodox Dogmatic Theology written by Fr. Michael Pomazansky is a non-polemic and easy to read book that was used as a textbook by

The Holy Trinity Seminary (Jordanville) where Fr. Pomazansky was an instructor. In the Preface of the English version of the book, Fr. Seraphim Rose states that this work was not intended to be used by academic theologians, but by “shepherds”, and because of this reason, it has a more practical approach, which is missing from other contemporary academic theological works. After reading the Author’s Preface to the English Translation, one can learn which the goal of the author was when he wrote this book. Fr. Pomazansky presented the book as being an exposition of Christian dogmas which have as their subject the teachings of the Holy Apostles and of the Holy Fathers.

Fr. Pomazansky provides a valuable insight into the distinctiveness of Orthodox dogma in contrast to Western patterns of thought. He critiques Western doctrines which define redemption as “satisfaction of wrath”, and in his chapter on Sin, he criticizes the Western tendency towards a “very legalistic, formal” doctrine of original sin and inherited guilt. Regarding Mariology, he notes that the Catholic dogmas of the Immaculate Conception and the assumption are logically derived from a misleading interpretation of the doctrine of the original sin.

Although Fr. Pomazansky is a classical Orthodox theologian, who received his theological formation in the pre-Revolutionary academies of Russia, and his work - which is fully Orthodox - is meant to be an “escape” from Roman-Catholicism, his theo-

gical subdivisions seem to be tributary to the Roman-Catholic theological school of thought. His Dogmatic Theology is, how it should be, centered on God. Thus, the two main parts of the book are entitled God in Himself and God Manifest in the World. The author deals with classical theological themes as Creation, Man, Evil and Sin, Salvation of Mankind, the Church, the Holy Mysteries, but he also has an appendix regarding the "New Currents in Russian Philosophico-Theological Thought from the point of view of the dogmas of the Orthodox Christian Faith".

In the Introduction section of this work, Fr. Pomazansky affirms that the faith was always kept by the Church so that her members should stand firm in the truth. These truths are the teachings of the Sacred Scripture and of the Sacred Fathers and they harmoniously fused together into a single whole which is the "catholic consciousness". Fr. Pomazansky based his ideas on ancient sources, rather than modern ones. He used the Scripture by including relevant verses in the end of the sentences/paragraphs in order to sustain or to complete his idea/affirmation. Although he mentions a couple of times several Church Fathers (on whom he bases his affirmations), Fr. Pomazansky only quotes Cyril of Jerusalem.

Fr. Pomazansky based his work on ancient sources (Scripture and Holy Fathers) because these sources have the best authority when talking about Dogmas. Moreover, Fr. Pomazansky is a highly conservative theologian. His entire conception of the theological task is one of conservation: dogmas consist in "the confirmation in the consciousness of the faithful of the truths of the faith which have been confessed by the Church from the beginning", so that it is out of place to reveal "new aspects" or "new understanding[s]" of dogma, which is a

strict forms for the expression of the truths of faith. Dogma itself cannot "develop," since there is simply "nothing to add to the teaching of faith handed down". His theological conservatism could be explained by his Russian theological background, a heritage which he highlights several times in his work. Although he is a conservative theologian, Fr. Pomazansky also used some modern sources. Works of recent Russian theologians were used by him. Among them we can mention: Metropolitan Macarius of Moscow, Philaret Archbishop of Chernigov, Bishop Sylvester, the rector of the Kiev Theological Academy, or Archpriests N. Malinovsky and P. Svietlov.

My belief is that Fr. Pomazansky used the Scripture and some of the works of the Holy Fathers in order to sustain his ideas. For him, these sources are the most important ones. The second place as importance was taken by the works of contemporary Russian theologians. Fr. Pomazansky's work is classical and conservative one, a theological manual for those who already believe in God.

If the work of Fr. Pomazansky is more like an exposition and a theological manual with a classical view, opposite to this kind of approach there is Fr. John Meyendorff's work, *The Byzantine Theology*. One can easily notice the difference between these two works. Fr. Meyendorff's work could be a more scholarly. According to the author, "The aim of this book is to describe the categories of theological thought as they were shaped in the framework of Byzantine Christian civilization, its philosophy of life, its liturgy, and its art, and as they persist in contemporary Eastern Orthodoxy".

This work is not a merely presentation of Christian teachings and dogmas, but a dogmatic exposition carried through the history of the

Church. The Byzantine Theology is divided in two major themes: Historical Trends and Doctrinal Themes. If the first part represents a chronological excursion through the most important events in the history of the Christian Church (that marked the development of the dogmas), the second part of Fr. Meyendorff's book contains the main theological themes debated by most of the twentieth century theologians: Creation, Man, The Holy Trinity etc.

In contrast to the simple, but fully theological exposition of Fr. Pomazansky, Fr. Meyendorff engages in a more sophisticated, sometimes philosophical and abstract discourse in order to prove his theological arguments. Thus, themes as The dynamism of creation, Sanctification of nature, Deification, The spirit in creation, are themes which are not found in the Orthodox Dogmatic Theology of Fr. Pomazansky, but are debated in the Byzantine Theology. As an example of the more elaborate theological language utilized by Fr. Meyendorff, the section on the Dynamism of creation is impregnated with philosophical terminology ($\lambda\omicron\gamma\omicron\iota$), terminology put to use in the Church regarding the Christian faith by Fathers like Saint Basil or Saint Maximus the Confessor, according to our author.

Although Fr. Meyendorff uses ancient sources on this work, he used the Scripture less than works of the Holy Fathers. He always justifies his arguments on a multitude of Church Fathers like Athanasius, Gregory of Nazianzus, Leontius of Jerusalem, Gregory of Nyssa and Gregory Palamas. Like in Fr. Pomazansky's case, Fr. Meyendorff uses the ancient sources, giving to them a greater importance than to modern sources.

It is clear that Fr. Meyendorff's Byzantine Theology is an interdisciplinary work which reunites information from different theological fields of study like Dogmatics, Church History, Patristics, Liturgics and Philosophy in order to establish the framework in which the dogmas of the Christian Church have developed throughout history. This work is addressed to someone that have a theological background and wants to learn more about Christianity and its teachings.

Although this work and Fr. Pomazansky's Orthodox Dogmatic Theology are different in approach, style, structure and purpose, both authors have managed to portray (through different methods and using different tools) the dogmas of the Eastern Orthodox Church. Moreover, these presentations of the Christian dogmas were made in an accessible language.

NAȘTEREA DOMNULUI IISUS

www.ziarullumina.ro

De fiecare dată, la slăvitul praznic al Nașterii Domnului, noi, creștinii, căutăm pe Cineva pe care l-am pierdut, așteptăm pe Cineva mult dorit și întâmpinăm pe Cineva care tocmai a venit. La Nașterea Domnului, cei flămânzi își așteaptă Pâinea, cei însetați își așteaptă Apa cea vie, cei goi își așteaptă Haina de nuntă, cei bolnavi își așteaptă „Doctorul sufletelor și al trupurilor”, cei străini își așteaptă Ocrotitorul și cei întemnițați își așteaptă Eliberatorul.

La Nașterea Domnului, cei întristați își așteaptă Mângâietorul, cei rătăciți Călăuzitorul și cei robiți Mântuitorul. La Nașterea Domnului, cerul și magii își așteaptă Steaua, pământul peștera, Betleemul ieslea, păstorii își așteaptă îngerul care să le vestească Nașterea Domnului, Israel Îl așteaptă pe Mesia, lumea pe Emanuel, omul pe Dumnezeu și Biserica pe Hristos. La Nașterea Domnului, Sfinții Apostoli își așteaptă Învățătorul, poporul își așteaptă Proorocul, preoții și leviții își așteaptă Arhiereul și slujitorii Îl așteaptă pe Împăratul lor. La Nașterea Domnului, oile își așteaptă Păstorul cel Bun. La Nașterea Domnului, femeia păcătoasă Îl așteaptă pe Hristos în casa lui Simon, femeia samarineancă Îl așteaptă pe Iisus la fântâna lui Iacob, Zaheu vameșul Îl așteaptă pe Domnul în Ierihon, iar prietenul Său Lazăr Îl așteaptă în Betania. La Nașterea Domnului, mulțimile Îl așteaptă pe Hristos în Ierusalim, apostolii Îl așteaptă la Cina cea de Taină, tâlharul Îl așteaptă pe cruce pentru ca Hristos să-i deschidă cerul, Iosif din Arimateea Îl așteaptă să-L poșoare de pe cruce, mironosițele Îl așteaptă cu miresme și cu lacrimi la mormântul gol, ucenicii Luca și Cle-

opa Îl așteaptă în Emaus, iar Petru pe țărmlul Tiberiadei, ca să primească iertarea. La Nașterea Domnului, Sfinții Apostoli Îl așteaptă pe Hristos prin Duhul Sfânt la Cincizecime, iar Sfântul Ștefan Îl așteaptă în sinedriu ca să-L vadă șezând de-a dreapta Tatălui. La Nașterea Domnului, Sfântul Apostol Pavel Îl așteaptă pe Hristos pe drumul Damascului, iar Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan Îl așteaptă în insula Patmos pentru a i se arăta în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur ale Revelației, creației și Apocalipsei.

Mesia, așteptarea proorocilor

Precum cei din Noul Testament, tot așa L-au așteptat pe Hristos și patriarhii, și regii, și profeții, și dreptii Vechiului Testament. Așa Îl va fi așteptat pe Hristos Noe pe Munții Ararat la sfârșitul potopului, dar n-a venit decât porumbelul cu ramura de măslin. Așa L-a așteptat pe Hristos patriarhul Avraam la stejarul Mamvri și Isaac pe Moria și Iacob la Betel. Israel L-a așteptat pe Hristos patru sute de ani în Egipt și șaptezeci de ani în Babilon. Moise L-a așteptat pe Hristos patruzeci de ani în pustiu la Madi-an și alți patruzeci de ani în pustiu la Sinai. După ce Moise Îl va fi așteptat pe Hristos la Marea Roșie, Iosua L-a așteptat pe Hristos la Iordan; Ilie la Cherit și iudeii pe malurile râurilor Babilonului, atârnându-și harfele în sălcii, de dor și jale. Tânărul Samuel L-a așteptat pe Hristos în cortul sfânt și David pe câmpul de luptă cu Goliat. Solomon Îl va fi așteptat pe Hristos la sfințirea templului din Ierusalim; iar Sfântul Ilie pe Carmel și mai apoi la Horeb. Proorocul Isaia Îl va fi așteptat pe Hristos în templu în mijlocul serafimilor, iar Iezechiel la râul Chebar, în mijlocul heruvimilor. Pro-

orocul Daniel L-a așteptat pe Hristos în groapa cu lei, iar cei trei tineri în cuptorul cel de foc. Și a venit! Profetul Iona L-a așteptat pe Hristos să-l izbăvească din pântecele chitului și a adormit așteptându-L în gura colibeii de la răsărit de Ninive. Proorocul Amos L-a așteptat pe Hristos adunând sicomore, iar proorocul Avacum L-a așteptat pe Hristos în turnul cel de veghe. Dreptul Simeon și Sfânta Ana L-au așteptat pe Hristos în templul din Ierusalim la Întâmpinare. Mulțimile flămânde L-au așteptat pe Hristos în pustie, apostolii înfricoșați L-au așteptat pe Marea Galileii, slăbănogul L-a așteptat la Vitezda și cerșetorul orb Bartimeu pe margine de drum, la intrarea în Ierihon.

Toți oamenii și toate fapțurile L-au așteptat întotdeauna și-L așteaptă dintotdeauna pe Hristos Domnul, Fiul lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii și Judecătorul tuturor, Proorocul proorocilor și Învățătorul învățătorilor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor (Apocalipsă 19, 16), Arhiereul preoților și „Sfântul sfinților” (Daniel 9, 24), pentru că Hristos și numai Hristos pogoară și aduce cerul pe pământ și îi ajută pe sfinți să atârne pământul de cer. El a pogorât cerul pe pământ la Betleem și în Patmos, în Ierusalim și la poarta Damascului, la Iordan și la Cincizecime, pe Muntele Fericirilor și pe Muntele Măslinilor, pe Tabor și în Emaus, la Cina cea de Taină și prin Înviere. De aceea se cuvine să-L așteptăm pe Hristos la Nașterea Sa precum L-au așteptat apostolii să vină pe mare și să le potolească furtuna și precum Îl așteaptă fecioarele înțelepte cu candelile aprinse, ca să intre cu El la Nuntă. Pentru că pe Hristos Îl așteaptă câmpul plin cu oase omești din paremia proorocului Iezechiel și toți morții din mormintele ce se vor despica și deschide la Răstignirea Lui (Matei 27, 52), după cum și cei de acum și dintotdeauna așteaptă „glasul arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu” (I Tesaloniceni 4,

16). „Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul, și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei ce vor auzi vor învia” (Ioan 5, 25), precum a înviat tânărul din Nain, fiica lui Iair și Lazăr din Betania și duhovnicește mulțimile de la Cincizecime.

Steaua de la Răsărit luminează sufletele celor smeriți

La Nașterea Domnului, steaua aduce bucurie magilor călăuzindu-i până la Betleem; îngerul Domnului aduce bucurie păstorilor vestindu-le Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos, Care va aduce bucurie lumii întregi. De aceea, la Nașterea Domnului, toți cei flămânzi Îl așteaptă pe Hristos - Pâinea Vieții, toți cei însetați Îl așteaptă pe Hristos - Apa cea vie, toți cei goi Îl așteaptă pe Hristos - Haina de nuntă, toți cei bolnavi Îl așteaptă pe Hristos - Doctorul sufletelor și al trupurilor, toți cei străini Îl așteaptă pe Hristos - Primitorul, toți cei închiși în temniță Îl așteaptă pe Hristos - Eliberatorul, toți cei întristați Îl așteaptă pe Hristos - Mângâietorul, toți cei rătăciți Îl așteaptă pe Hristos - Călăuzitorul, toți cei prigoniți Îl așteaptă pe Hristos - Mântuitorul.

„Și văzând ei steaua, s-au bucurat cu bucurie mare” (Matei 2, 10). „Steaua lui Iacob” sau Steaua Nașterii Domnului îi călăuzește pe magii de la Răsărit până la Ierusalim și Betleem, după cum îi călăuzise în Revelația Vechiului Testament pe patriarhi, prooroci, împărați și drepti și după cum avea să-i îndrume în Revelația Noului Testament pe sfinții apostoli și evangheliști înspre „Mesia, Care Se cheamă Hristos” (Ioan 4, 25). Bucuria magilor la vederea Stelei Nașterii Domnului este bucuria patriarhilor și a proorocilor, a apostolilor și evangheliștilor, pentru că în Steaua Nașterii magii au contemplat „Răsăritul cel de sus”, pe „Soarele Dreptății” care este Hristos - „Lumina lumii” (Ioan 8, 12) și a Cărui lumină luminează tu-

turor. În clipa revederii Stelei Nașterii Domnului, după ce au plecat din Ierusalim înspre Betleem, Luceafărul va fi răsărit în inimile magilor - după cum avea să scrie Sfântul Apostol Petru (II Petru 1, 19) - iar în ceasul închinării și aducerii darurilor, vor fi primit în suflet pentru veșnicie „Steaua cea de dimineață” (Apocalipsă 2, 28).

Steaua de la Răsărit sau steaua magilor nu a stat deasupra Atenei filozofilor, nici deasupra Romei cezarilor, și cu atât mai puțin deasupra Ninei sau a Babilonului. Steaua Nașterii Domnului nu se putea opri decât deasupra Betleemului păstorilor, însemnând astfel cerul Revelației biblice, cerul Bisericii creștine și cerul istoriei umane. Bucuria sfântă a magilor la vederea Stelei de la Răsărit o vom putea avea și noi de fiecare dată la praznicul Nașterii Domnului, dacă Steaua Nașterii Lui va însemna și lumina și cerul vieții noastre de creștini și ucenici.

Prin urmare, la Nașterea Domnului, să-L așteptăm pe Hristos - „Cel ce vine din cer” (Ioan 3, 31); să ne în-

chinăm lui Hristos Cel ce se naște în Betleem; să-L însoțim pe Hristos în fuga din Egipt; să-L întâmpinăm pe Hristos în templul din Ierusalim; să creștem împreună cu Hristos în Nazaret, fiind ascultător Maicii Domnului și Dreptului Iosif; să ne botezăm cu Hristos în repejunile Iordanului și să-L urmăm pe Hristos mereu și neîncetat pe Muntele Ferișilor și în pustie, pe Marea Galileei și pe Tabor, în Ierihon și în Betania; în Ghetsimani și pe Golgota, ca să ne învrednicim de Învierea Lui și de Arătările Lui de după Înviere. Astfel, așteptându-L pe Hristos - „Cel ce vine din cer” și Care ne aduce cerul pe pământ prin steaua magilor de la Răsărit, prin cântarea oștilor îngerești și prin închinarea păstorilor de la Betleem, să-L așteptăm încă o dată sau și de această dată pe Cel ce va veni a doua oară întru slavă, „ca să judece viii și morții”, rânduindu-i de-a dreapta Sa pe toți cei ce L-au așteptat și-L așteaptă, pe toți cei ce L-au dorit și-L doresc, pe toți cei ce L-au iubit și-L iubesc și pe toți cei ce I s-au închinat Lui și I se închină „ca unui Împărat și Dumnezeu”, conform mărturisirii de la Taina Sfântului Botez.

Biserica Ortodoxă Română Sfinții Părinți Ioachim și Ana

A parish of the Romanian Orthodox Archdiocese in the Americas

Ne puteți scrie și trimite sugestii la adresa:
st.joachim.and.anna.church@gmail.com

www.saintana.org